

Ghid pentru procesul de analizare prealabilă a modelului intern

Ghid pentru procesul de analizare prealabilă a modelului intern

1. Introducere

- 1.1. În conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1904/2010 din 24 noiembrie 2010 (denumit în continuare, Regulamentul EIOPA)¹ EIOPA publică prezentul ghid, adresat autorităților naționale competente, referitor la modul în care se acționează în etapa de pregătire a aplicării Directivei 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Directiva Solvabilitate II)².
- 1.2. Prezentul ghid se aplică procesului de analizare prealabilă a modelului intern, în care se așteaptă ca autoritățile naționale competente să își formeze un punct de vedere despre cât de pregătită este o întreprindere de asigurare sau de reasigurare să depună o cerere de utilizare a unui model intern pentru calculul cerinței de capital de solvabilitate în conformitate cu Directiva Solvabilitate II și să îndeplinească cerințele privind modelele interne stabilite în directivă, în special în articolele 112, 113, 115, 116 și 120 - 126.
- 1.3. În lipsa ghidurilor de pregătire, autoritățile naționale competente din Europa ar putea considera necesar să elaboreze soluții naționale pentru a asigura o bună supraveghere care să țină seama de riscuri. În loc să se ajungă la o supraveghere coerentă și convergentă la nivelul UE, pot apărea diferite soluții la nivel național în detrimentul bunei funcționări a pieței interne.
- 1.4. Este extrem de important să existe o abordare coerentă și convergentă în ceea ce privește pregătirea aplicării Directivei Solvabilitate II. Prezentul ghid ar trebui considerat ca fiind o activitate pregătitoare pentru Directiva Solvabilitate II, prin încurajarea pregătirii în ceea ce privește domeniile principale ale Directivei Solvabilitate II, cu scopul de a asigura administrarea adecvată a întreprinderilor și de a garanta faptul că supraveghetorii dispun de suficiente informații. Aceste domenii cuprind sistemul de guvernanță, inclusiv sistemul de management al riscului și o evaluare prospectivă a riscurilor proprii ale întreprinderii (pe baza principiilor de autoevaluare a riscurilor și solvabilității, numită ORSA – *own risks and solvency assessment*), procesul de analizare prealabilă a modelelor interne și transmiterea de informații către autoritățile naționale competente.
- 1.5. Pregătirea din timp este esențială pentru a garanta că, atunci când Directiva Solvabilitate II va fi pe deplin aplicabilă, întreprinderile și autoritățile naționale competente vor fi bine pregătite și capabile să aplice noul sistem. În acest scop, se așteaptă ca autoritățile naționale competente să inițieze un dialog strâns cu întreprinderile.

¹ JO L 331, 15.12.2010, p. 48–83

² JO L 335, 17.12.2009, p. 1-155

- 1.6. Ca parte a pregătirii în vederea punerii în aplicare a Directivei Solvabilitate II, începând cu 1 ianuarie 2014, autoritățile naționale competente ar trebui să pună în practică ghidul astfel cum este descris în prezentul document pentru ca întreprinderile de asigurare și de reasigurare să poată lua măsurile corespunzătoare în vederea implementării integrale a Directivei Solvabilitate II.
- 1.7. Autoritățile naționale competente ar trebui să transmită la EIOPA, până la sfârșitul lunii februarie a anului următor anului de raportare, un raport de activitate privind aplicarea prezentului ghid; primul raport va fi comunicat până la 28 februarie 2015, pentru perioada 1 ianuarie 2014 - 31 decembrie 2014.
- 1.8. Scopul Ghidului EIOPA privind procesul de analizare prealabilă a modelului intern este de a oferi îndrumări cu privire la aspectele pe care ar trebui să le ia în considerare autoritățile naționale competente și o întreprindere de asigurare sau de reasigurare implicate în procesul de analizare prealabilă, pentru ca autoritățile naționale competente să își poată forma un punct de vedere despre cât de pregătită este întreprinderea de asigurare sau de reasigurare să depună o cerere de utilizare a unui model intern, în conformitate cu Directiva Solvabilitate II, pentru calculul cerinței de capital de solvabilitate. Astfel, procesul de analizare prealabilă nu reprezintă o pre-autorizare a modelului intern. În temeiul Directivei Solvabilitate II, o întreprindere de asigurare sau de reasigurare care depune o cerere pentru utilizarea unui model intern pentru calculul cerinței de capital de solvabilitate va trebui să respecte cerințele directivei, așa cum vor fi specificate mai detaliat în actele delegate care urmează a fi publicate.
- 1.9. Ghidul urmărește intensificarea convergenței între practicile de supraveghere în cursul procesului de analizare prealabilă. De asemenea, ghidul ar trebui să ajute o întreprindere de asigurare sau de reasigurare să își elaboreze propriul cadru pentru modelul intern și astfel să fie pregătită să depună o cerere pentru utilizarea unui model intern, în conformitate cu Directiva Solvabilitate II. În plus, ghidul extinde procesul de analizare prealabilă pentru o întreprindere care intenționează să depună o cerere în vederea obținerii unei decizii privind utilizarea unui model intern încă din prima zi în care Directiva Solvabilitate II devine aplicabilă.
- 1.10. În cazul procesului de analizare prealabilă pentru grupuri, ar trebui să existe un nivel adecvat de comunicare între autoritățile naționale competente din cadrul colegiilor, în special între autoritățile naționale competente implicate.
- 1.11. Comunicarea între autoritățile naționale competente și întreprinderea de asigurare sau de reasigurare ar trebui să continue pe toată durata procesului de analizare prealabilă și a evaluării viitoare a cererii pe care întreprinderea o poate depune în conformitate cu Directiva Solvabilitate II, dar și după ce modelul intern este aprobat, în cursul procesului de supraveghere.
- 1.12. Mai multe dispoziții privind procesul de analizare prealabilă sunt cuprinse în documentul CEIOPS „*Ghid pentru nivelul 3 privind procesul de analizare*”

prealabilă a modelului intern” (anterior Documentul de consultare CEIOPS nr. 80)³.

- 1.13. Se așteaptă ca autoritățile naționale competente să se asigure că prezentul ghid este aplicat în mod proporțional cu natura, amploarea și complexitatea riscurilor inerente activității desfășurate de întreprinderile de asigurări și reasigurări. Ghidul reflectă aplicarea principiilor proporționalității, având deja integrat acest principiu.
- 1.14. Cu excepția cazurilor în care, în mod explicit, se prevede altfel, toate ghidurile se aplică procesului de analizare prealabilă pentru:
- un model intern, total sau parțial, pentru care se va solicita o decizie cu privire la utilizarea acestuia pentru calculul cerinței de capital de solvabilitate a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare în conformitate cu Directiva Solvabilitate II.
 - un model intern al unui grup, total sau parțial, așa cum este definit în continuare, pentru care se va solicita o decizie cu privire la utilizarea lui.
- 1.15. În sensul orientărilor din secțiunea II, se aplică următoarele definiții:
- *„Modelul intern (modelele interne) al(ale) unui grup (mai multor grupuri)”* ar trebui înțeles atât ca un model intern care va fi folosit, în conformitate cu Directiva Solvabilitate II, numai pentru calculul cerinței de capital de solvabilitate pe bază consolidată a grupului (în conformitate cu articolul 230 din Directiva Solvabilitate II), cât și ca un model intern care va fi folosit, în conformitate cu Directiva Solvabilitate II, pentru calculul cerinței de capital de solvabilitate la nivelul consolidat al grupului și al cerinței de capital de solvabilitate pentru cel puțin o întreprindere afiliată inclusă în sfera de aplicare a acestui model intern pentru calculul cerinței de capital de solvabilitate la nivel consolidat de grup (model intern al grupului, în conformitate cu articolul 231 din Directiva Solvabilitate II).
 - *„Autoritățile naționale competente interesate”* ar trebui înțelese ca fiind autoritățile naționale competente din toate statele membre în care sunt situate sediile fiecărei întreprinderi afiliate de asigurare și de reasigurare incluse în sfera de aplicare a unui model intern al grupului, așa cum se menționează mai sus (articolul 231 din Directiva Solvabilitate II) și pentru care cerința de capital de solvabilitate va fi calculată cu ajutorul modelului intern al grupului.
 - *„Autoritățile naționale competente implicate”* ar trebui înțelese ca fiind autoritățile naționale competente din toate statele membre în care sunt situate sediile întreprinderilor afiliate incluse în sfera de aplicare a unui model intern al unui grup (în conformitate atât cu articolul 230 cât și cu articolul 231 din Directiva Solvabilitate II).

³ https://eiopa.europa.eu/fileadmin/tx_dam/files/consultations/consultationpapers/CP80/CEIOPS-DOC-76-10-Guidance-pre-application-internal-models.pdf

Autoritățile naționale competente interesate, în cazul unui model intern al grupului, în conformitate cu articolul 231 din Directiva Solvabilitate II, fac parte din aceste autorități naționale competente implicate.

- *„Raționament calificat”* ar trebui înțeles ca fiind opinia calificată a unor persoane fizice sau comitete care posedă cunoștințele, experiența și înțelegerea necesară a riscurilor inerente activităților de asigurare sau de reasigurare
- Conceptul de *„exhaustivitate a prognozei distribuției probabilităților”* este determinat, în principal, de două dimensiuni: gradul de cunoaștere pe care întreprinderea îl posedă cu privire la profilul de risc, așa cum este reflectat în setul de evenimente care stau la baza prognozei distribuției probabilităților, și capacitatea metodei de calcul alese de a transforma informațiile respective într-o distribuție a valorilor monetare, legată de modificările intervenite în fondurile proprii de bază. Conceptul de exhaustivitate nu ar trebui redus la granularitatea reprezentării prognozei distribuției probabilităților, întrucât chiar o prognoză sub forma unei funcții continue ar putea să nu fie exhaustivă.
- *„Măsura de risc de referință”* ar trebui înțeleasă ca fiind valoarea la risc a fondurilor proprii de bază, cu un nivel de încredere de 99,5% pe o perioadă de un an, astfel cum se prevede la articolul 101 alineatul (3) din Directiva Solvabilitate II.
- *„Formula analitică apropiată”* ar trebui înțeleasă ca fiind o formulă matematică directă care face legătura între măsura de risc aleasă de întreprindere și măsura de referință definită mai sus.
- *„ $t=0$ ”* înseamnă data la care calculul cerinței de capital de solvabilitate va fi efectuat de către întreprindere în conformitate cu propriul model intern.
- *„ $t=1$ ”* înseamnă un an după data la care calculul cerinței de capital de solvabilitate va fi efectuat de către întreprindere în conformitate cu propriul model intern.
- Un aspect cantitativ sau calitativ al unui model intern ar trebui să fie considerat ca fiind *„semnificativ”* atunci când o modificare sau o eroare a acestui aspect ar putea genera un impact asupra rezultatelor modelului intern respectiv, ceea ce ar putea influența procesul decizional sau opinia utilizatorilor acestor informații, inclusiv a autorităților naționale competente.

1.16. Prezentul ghid se aplică de la 1 ianuarie 2014.

Secțiunea I: Dispoziții generale privind ghidul

Orientarea 1 – Dispoziții generale privind ghidul

- 1.17. Autoritățile naționale competente ar trebui să adopte măsurile corespunzătoare pentru a aplica, începând de la 1 ianuarie 2014, prezentul Ghid privind procesul de analizare prealabilă a modelului intern.
- 1.18. În cursul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să adopte măsurile corespunzătoare pentru a-și forma un punct de vedere despre cât de pregătită este o întreprindere de asigurare sau de reasigurare implicată într-un proces de analizare prealabilă să depună o cerere pentru utilizarea unui model intern pentru calculul cerinței de capital de solvabilitate, în conformitate cu Directiva Solvabilitate II și să îndeplinească cerințele privind modelele interne stabilite în Directiva 2009/138/CE, în special la articolele 112, 113, 115, 116, 120 și 231.
- 1.19. În cursul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare implicată în procesul respectiv ia măsurile corespunzătoare pentru:
- (a) a construi propriul cadru pentru modelul intern, într-o manieră care să îi permită să fie pregătită să utilizeze modelul intern atât pentru managementul riscului și în procesul decizional, cât și pentru calculul cerinței de capital de solvabilitate;
 - (b) a fi pregătită pentru eventualitatea în care modelul său intern nu este aprobat și a stabili proceduri pentru calculul cerinței de capital de solvabilitate cu formula standard, precum și pentru a lua în calcul implicațiile planificării capitalului.

Orientarea 2 – Raport către EIOPA cu privire la progresele înregistrate

- 1.20. Autoritățile naționale competente ar trebui să transmită la EIOPA, până la sfârșitul lunii februarie a anului următor anului de raportare, un raport asupra progreselor înregistrate în aplicarea prezentului ghid; primul raport va fi comunicat până la 28 februarie 2015, pentru perioada 1 ianuarie 2014 - 31 decembrie 2014.

Secțiunea II: Procesul de analizare prealabilă a modelului intern

Capitolul 1: Orientări generale

Orientarea 3 – Revizuirea efectuată de autoritățile naționale competente

1.21. În cursul procesului de analizare prealabilă, când definesc și stabilesc amploarea revizuirilor pe care le vor efectua în scopul acestui proces, autoritățile naționale competente ar trebui să țină seama cel puțin de următoarele:

- (a) caracterul specific al întreprinderii implicate în procesul de analizare prealabilă, precum și ale modelului intern al acesteia;
- (b) relația dintre aspectul modelului intern care face obiectul revizuirii și alte elemente ale modelului intern;
- (c) principiul proporționalității prevăzut la articolul 29 alineatul (3) din Directiva Solvabilitate II, ținând cont că acest principiu nu ar trebui înșă înțeles ca o omisiune sau o diminuare a cerințelor privind modelele interne, așa cum sunt stabilite în Directiva Solvabilitate II. În mod special, autoritățile naționale competente ar trebui să țină seama de principiul proporționalității, analizând:
 - (i) natura, amploarea și complexitatea riscurilor la care este expusă o întreprindere de asigurare sau de reasigurare;
 - (ii) aspectele legate de elaborarea, sfera de aplicare și calitatea modelului intern al acestei întreprinderi.

1.22. Autoritățile naționale competente ar trebui să transmită în mod continuu întreprinderii un feedback cu privire la revizuirile modelului intern, pe care acestea le efectuează în contextul procesului de analizare prealabilă.

1.23. Autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că pe durata procesului de analizare prealabilă, întreprinderea transmite cerința de capital de solvabilitate conform formulei standard. Informațiile ce urmează a fi transmise ar trebui să cuprindă cerința globală de capital de solvabilitate și următoarele categorii de riscuri aferente domeniului de aplicare a modelului intern:

- (a) riscul de piață;
- (b) riscul de contrapartidă;
- (c) riscul de subscriere aferent asigurărilor de viață;
- (d) riscul de subscriere aferent asigurărilor de sănătate;
- (e) riscul de subscriere aferent asigurărilor generale;
- (f) riscul de catastrofă aferent asigurărilor generale;

(g) riscul operațional.

1.24. Informațiile ce urmează a fi transmise ar trebui să fie aprobate de autoritățile naționale competente la cel mai granular nivel, atunci când ele consideră necesar, și să aibă în vedere elementele definite în Anexa Tehnică I și specificațiile descrise în Anexa Tehnică II ale „Ghidului privind transmiterea informațiilor către autoritățile naționale competente”. Transmiterea informațiilor ar trebui să respecte datele de referință și termenele ce urmează a fi convenite de autoritatea națională competentă împreună cu întreprinderea în cadrul procesului de analizare prealabilă.

Orientarea 4 – Modificări aduse modelului intern în cursul procesului de analizare prealabilă

1.25. Autoritățile naționale competente ar trebui să monitorizeze și, dacă este necesar, să analizeze modificările pe care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare le efectuează asupra modelului său intern după finalizarea unor revizuri în cursul procesului de analizare prealabilă.

1.26. În acest scop, autoritățile naționale competente ar trebui să se asigure că întreprinderea de asigurare sau de reasigurare le informează cu privire la orice modificare adusă modelului intern sau orice intenție de modificare pe care întreprinderea o consideră relevantă.

1.27. În ceea ce privește modificările pe care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare le aduce modelului său intern în cursul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere cel puțin despre:

(a) guvernanta pe care întreprinderea o instituie în legătură cu aceste modificări, inclusiv aprobarea internă a modificărilor, comunicarea internă, documentarea și validarea modificărilor;

(b) clasificarea modificărilor pe care întreprinderea le stabilește.

Capitolul 2: Modificări ale modelului

Orientarea 5 – Sfera de aplicare a politicii privind modificarea modelului

1.28. În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere despre modul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare, atunci când stabilește politica privind modificarea modelului, acoperă toate sursele de modificare relevante care ar putea influența cerința sa de capital de solvabilitate și cel puțin modificările intervenite în:

(a) sistemul de guvernanta al întreprinderii;

(b) nivelul de conformitate al întreprinderii cu cerințele privind utilizarea modelului intern;

- (c) caracterul adecvat al specificațiilor tehnice ale modelului intern al întreprinderii;
- (d) profilul de risc al întreprinderii.

Orientarea 6 – Definirea unei modificări majore

- 1.29. În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare elaborează și utilizează un număr de indicatori cheie calitativi sau cantitativi pentru a defini o modificare majoră și asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare stabilește o abordare obiectivă pentru clasificarea modificărilor ca modificări majore.
- 1.30. În timp ce impactul cantitativ al unei modificări a modelului asupra cerinței de capital de solvabilitate sau asupra componentelor individuale ale acesteia poate constitui unul dintre indicatorii pe care o întreprindere de asigurare sau de reasigurare intenționează să îi utilizeze pentru identificarea modificărilor majore, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea se asigură că sunt folosiți și alți indicatori calitativi sau cantitativi.
- 1.31. Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare se asigură că indicatorii pe care îi elaborează țin seama de caracterul specific al întreprinderii și al modelului intern.

Orientarea 7 – Combinarea mai multor modificări

- 1.32. În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare intenționează să evalueze efectul fiecărei modificări individuale și efectul tuturor modificărilor combinate asupra cerinței de capital de solvabilitate sau asupra componentelor individuale ale acesteia.
- 1.33. Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare intenționează să evalueze aceste efecte pentru a preveni omisiunea impacturilor individuale care se neutralizează reciproc și impactul combinat al modificărilor multiple.

Orientarea 8 – Politica privind modificarea modelului intern al grupului (în conformitate cu articolul 231 din Directiva Solvabilitate II)

- 1.34. În timpul procesului de analizare prealabilă, în cazul unui model intern al grupului, autoritățile naționale competente implicate ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare elaborează o politică privind modificarea modelului.
- 1.35. Autoritățile naționale competente implicate ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare se asigură că politica privind modificarea modelului include o specificație referitoare la modificările majore și minore în ceea ce privește grupul și fiecare

dintre întreprinderile afiliate care utilizează modelul intern al grupului, pentru calculul cerinței lor individuale de capital de solvabilitate.

- 1.36. Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea se asigură că modificările majore la nivelul unei întreprinderi individuale sunt clasificate ca modificări majore în cadrul politicii.

Capitolul 3: Testul de utilizare

Orientarea 9 – Evaluarea conformității

- 1.37. În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea respectă cerințele privind testul de utilizare, așa cum este prevăzut la articolul 120 din Directiva Solvabilitate II, în special, în ceea ce privește cel puțin următoarele:

- (a) utilizările diferite ale modelului;
- (b) modul în care modelul este adecvat activității;
- (c) modul în care modelul este înțeles;
- (d) modul în care modelul susține procesul decizional;
- (e) modul în care modelul este integrat cu sistemul de management al riscurilor.

- 1.38. Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze acest punct de vedere ținând cont de faptul că întreprinderii de asigurare sau de reasigurare nu i se prescrie nicio listă completă și amănunțită a utilizărilor specifice.

Orientarea 10 – Stimularea îmbunătățirii calității modelului intern

- 1.39. În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea garantează că modelul intern este utilizat în sistemul său de management al riscurilor și în procesele decizionale într-o manieră care să creeze o motivare pentru îmbunătățirea calității modelului intern.

Orientarea 11 – Modelul adecvat activității

- 1.40. În timpul procesului de analizare prealabilă, în formarea unui punct de vedere asupra modului în care întreprinderea garantează că nivelul de detaliu al modelului intern care este compatibil cu activitatea este adecvat, autoritățile naționale ar trebui să ia în considerare cel puțin următorii factori:

- (a) dacă utilizările modelului intern de către întreprinderea de asigurare sau de reasigurare în procesul său decizional acoperă deciziile esențiale privind activitatea, inclusiv deciziile strategice și orice alte decizii relevante;

- (b) sistemul de management al riscului al întreprinderii și cât de granular este acesta;
- (c) granularitatea cerută de procesul decizional al întreprinderii;
- (d) structurarea procesului decizional din întreprindere;
- (e) înregistrările interne, de către întreprindere, ale descrierii rezultatelor modelului intern;

Orientarea 12 – Înțelegerea modelului intern

- 1.41. În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare garantează înțelegerea modelului intern de către organul administrativ, de conducere sau de control și de către utilizatorii importanți ai modelului intern în procesul decizional.
- 1.42. În scopul formării unui punct de vedere asupra înțelegerii modelului intern, autoritățile naționale competente ar trebui să ia în considerare organizarea de interviuri cu persoane din cadrul organului administrativ, de conducere sau de supraveghere și cu persoane care conduc efectiv întreprinderea de asigurare sau de reasigurare.
- 1.43. De asemenea, autoritățile naționale competente ar trebui să ia în considerare posibilitatea examinării documentației aferente proceselor verbale ale ședințelor de consiliu sau ale factorilor decizionali corespunzători, pentru a-și forma un punct de vedere despre cât de pregătită este întreprinderea de asigurare sau de reasigurare să respecte cerințele privind testul de utilizare.

Orientarea 13 – Susținerea procesului decizional

- 1.44. În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare garantează și poate demonstra că modelul intern este utilizat în procesul decizional.

Orientarea 14 – Susținerea procesului decizional

- 1.45. În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare garantează că părțile interesate din interiorul întreprinderii, în special organul administrativ, de conducere și de control, primește periodic rezultatele modelului intern referitoare la deciziile de afaceri relevante.

Orientarea 15 – Susținerea procesului decizional

- 1.46. În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare garantează că modelul intern poate, cel puțin, să măsoare capitalul economic și să identifice impactul asupra profilului de risc al eventualelor decizii pentru adoptarea cărora se utilizează modelul.

1.47. Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare înțelege, de asemenea, efectul pe care aceste decizii îl au asupra cerinței de capital de solvabilitate.

Orientarea 16 – Frecvența calculelor

1.48. În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere despre modul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare derulează un proces de monitorizare a profilului său de risc și despre cum o modificare semnificativă a profilului de risc determină recalcularea cerinței de capital de solvabilitate.

Orientarea 17 – Caracterul specific al grupului

1.49. În timpul procesului de analizare prealabilă, în cazul unui model intern al grupului, autoritățile naționale competente implicate ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea participativă și întreprinderile afiliate care utilizează modelul intern al grupului pentru calculul cerinței lor individuale de capital de solvabilitate cooperează pentru a se asigura că tipul de model intern este adecvat pentru activitatea lor.

1.50. Autoritățile naționale competente implicate ar trebui să își formeze un punct de vedere despre cum demonstrează întreprinderea participativă și întreprinderile afiliate că cel puțin:

- (a) cerința lor individuală de capital de solvabilitate va fi calculată cu frecvența prevăzută la articolul 102 din Directiva Solvabilitate II și ori de câte ori este necesar pentru procesul decizional;
- (b) ele pot propune modificări ale modelului intern al grupului, în special pentru componentele care sunt semnificative pentru ele sau ca urmare a unei modificări a profilului lor de risc și luând în considerare mediul în care activează întreprinderea;
- (c) întreprinderile afiliate posedă o înțelegere adecvată a modelului intern, pentru părțile modelului intern care acoperă riscurile întreprinderii respective.

1.51. Autoritățile naționale competente implicate ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderile de asigurare sau de reasigurare care utilizează un model intern al grupului pentru calculul cerinței lor de capital de solvabilitate se asigură că tipul de model intern este adecvat pentru activitatea lor și pentru sistemul lor de management al riscurilor, inclusiv pentru obținerea unor rezultate, la nivelul grupului și la nivelul întreprinderii afiliate, suficient de granulare pentru ca modelul intern al grupului să poată avea un rol suficient în procesele lor decizionale.

Capitolul 4: Stabilirea ipotezelor și raționamentul calificat

Orientarea 18 – Stabilirea ipotezelor

- 1.52. În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare stabilește ipotezele și, mai ales, utilizează raționamentul calificat, ținând seama de pragul de semnificație al impactului utilizării ipotezelor și având în vedere orientările următoare privind stabilirea ipotezelor și raționamentul calificat.
- 1.53. Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea evaluează pragul de semnificație, ținând seama atât de indicatorii cantitativi cât și de cei calitativi și luând în considerare condiții de pierderi extreme.
- 1.54. Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare realizează o evaluare globală a indicatorilor utilizați.

Orientarea 19 – Guvernanța

- 1.55. În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare garantează că stabilirea tuturor ipotezelor și în special utilizarea raționamentului calificat reprezintă un proces validat și documentat.
- 1.56. Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare garantează că ipotezele sunt generate și utilizate în mod coerent de-a lungul timpului și în cadrul întreprinderii de asigurare sau de reasigurare și că sunt adecvate pentru utilizarea lor preconizată.
- 1.57. Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare stabilește nivelul de aprobare a ipotezelor care, în funcție de pragul lor de semnificație, pentru cele mai multe dintre ipotezele semnificative poate fi chiar organul administrativ, de conducere sau de control.

Orientarea 20 – Comunicarea și incertitudinea

- 1.58. În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare garantează că procesele referitoare la ipoteze, în special cele privind utilizarea raționamentului calificat în alegerea acestor ipoteze, au drept scop diminuarea riscului de înțelegere greșită sau de comunicare defectuoasă între diferitele funcții implicate în stabilirea lor.
- 1.59. Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare derulează un proces de feedback, bine definit și documentat, între emitenții și utilizatorii raționamentelor calificate semnificative și ai ipotezelor rezultate.

1.60. Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare este transparentă în ceea ce privește incertitudinea ipotezelor și modificările asociate rezultatelor finale.

Orientarea 21 - Documentarea

1.61. În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare documentează procesul de stabilire a ipotezelor, în special utilizarea raționamentului calificat, în așa fel încât acesta să fie transparent.

1.62. Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare include în documentație ipotezele rezultate și pragul lor de semnificație, expertii implicați, utilizarea preconizată și perioada de valabilitate.

1.63. Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare include motivația în favoarea opiniei și, de asemenea, baza de informații folosită, la nivelul de detaliu necesar pentru a garanta transparența atât a ipotezelor, cât și a procesului și a criteriilor de luare a deciziilor privind selectarea ipotezelor și omiterea altor variante.

1.64. Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare se asigură că utilizatorii ipotezelor semnificative primesc informații scrise clare și complete despre aceste ipoteze.

Orientarea 22 - Validarea

1.65. În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare se asigură că procesul de alegere a ipotezelor și de utilizare a raționamentului calificat este validat.

1.66. Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare documentează procesul și instrumentele de validare a ipotezelor și, în mod special, utilizarea raționamentului calificat.

1.67. Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare urmărește modificările ipotezelor semnificative, ca răspuns la noile informații și analize, și explică aceste modificări, precum și abaterile rezultatelor respectivelor ipoteze semnificative.

1.68. Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare, în cazul în care este fezabil și necesar, utilizează alte instrumente de validare, precum testele de stres sau de sensibilitate.

1.69. Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare

revizuieste ipotezele alese, bazându-se pe expertiza independentă internă sau externă.

- 1.70. Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare identifică apariția unor circumstanțe în care ipotezele ar fi considerate false.

Capitolul 5: Coerența metodologică

Orientarea 23 – Puncte de verificare a coerenței

- 1.71. În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare menține coerența între metodele utilizate la calculul prognozei distribuției probabilităților și metodele folosite pentru evaluarea activelor și obligațiilor din bilanțul în scopul solvabilității.
- 1.72. În mod special, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare verifică această coerență în următoarele etape de calcul al prognozei distribuției probabilităților, în cazul în care acestea sunt relevante pentru partea de model avută în vedere:
- (a) coerența trecerii de la evaluarea activelor și obligațiilor din bilanțul în scopul solvabilității la modelul intern pentru calculul cerințelor de capital de solvabilitate;
 - (b) coerența evaluării activelor și obligațiilor în modelul intern, la data evaluării, cu evaluarea activelor și obligațiilor din bilanțul în scopul solvabilității;
 - (c) coerența proiecției factorilor de risc și a impactului lor asupra valorilor monetare prognozate cu ipotezele privind factorii de risc, utilizate pentru evaluarea activelor și obligațiilor din bilanțul în scopul solvabilității;
 - (d) coerența reevaluării activelor și obligațiilor la expirarea perioadei de timp vizate cu evaluarea activelor și obligațiilor din bilanțul în scopul solvabilității.

Orientarea 24– Aspecte legate de coerență

- 1.73. În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare, atunci când evaluează coerența, ia în considerare cel puțin următoarele:
- (a) coerența metodelor de calcul aplicate în evaluarea activelor și obligațiilor din bilanțul în scopul solvabilității și în calculul prognozei distribuției probabilităților;
 - (b) coerența datelor și a parametrilor utilizați ca date de intrare pentru calculele respective;

- (c) coerența ipotezelor care stau la baza calculelor respective, în special a ipotezelor privind opțiunile contractuale și garanțiile financiare, acțiunile viitoare ale managementului și beneficiile discreționare viitoare prognozate.

Orientarea 25 – Evaluarea coerenței

- 1.74. În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare efectuează evaluări periodice ale coerenței, ca parte a procesului de validare a modelului intern, așa cum se prevede la articolul 124 din Directiva Solvabilitate II.
- 1.75. Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare efectuează evaluarea coerenței pe bază cantitativă, ori de câte ori aceasta este posibilă și proporțională.
- 1.76. Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare, atunci când efectuează evaluarea coerenței:
 - (a) identifică și documentează orice abatere între calculul prognozei distribuției probabilităților și evaluarea activelor și obligațiilor din bilanț în scopul solvabilității.
 - (b) evaluează impactul abaterilor, atât individual, cât și în combinație.
 - (c) justifică faptul că abaterile nu generează o lipsă de coerență între calculul prognozei distribuției probabilităților și evaluarea activelor și obligațiilor din bilanțul în scopul solvabilității.

Capitolul 6: Prognoza distribuției probabilităților

Orientarea 26 – Cunoașterea profilului de risc

- 1.77. În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare se asigură că setul de evenimente din prognoza distribuției probabilităților care stă la baza modelului intern este complet.
- 1.78. Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra proceselor instituite de întreprinderea de asigurare sau de reasigurare pentru ca în permanență să cunoască suficient profilul său de risc.
- 1.79. În mod special, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare urmărește să cunoască permanent riscurile generatoare și alți factori care explică evoluția variabilei care stă la baza prognozei distribuției probabilităților, astfel încât prognoza distribuției probabilităților să poată reflecta toate caracteristicile relevante ale profilului de risc.

Orientarea 27 – Exhaustivitatea prognozei distribuției probabilităților

- 1.80. În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare evaluează caracterul adecvat al tehnicilor actuariale și statistice utilizate la calculul prognozei distribuției probabilităților, precum și asupra modului în care aceasta consideră drept criteriu important capacitatea acestor tehnici de a procesa cunoștințele privind profilul de risc.
- 1.81. Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare alege tehnicile care generează o prognoză a distribuției probabilităților suficient de exhaustivă pentru a include toate caracteristicile relevante ale profilului său de risc și a susține procesul decizional.
- 1.82. De asemenea, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare, ca parte a acestei evaluări a metodelor, are în vedere fiabilitatea cuantilelor nefavorabile estimate pe baza prognozei distribuției probabilităților.
- 1.83. Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare garantează că efortul de a genera o prognoză exhaustivă a distribuției probabilităților nu afectează fiabilitatea cuantilelor nefavorabile estimate.

Orientarea 28 – Evaluarea exhaustivității prognozei distribuției probabilităților

- 1.84. În timpul procesului de analizare prealabilă, pentru a-și forma un punct de vedere în conformitate cu orientarea 28 și a asigura o abordare armonizată a procesului respectiv și a modificărilor modelelor, autoritățile naționale competente ar trebui să ia în considerare cel puțin următoarele:
- (a) profilul de risc al întreprinderii și până la ce nivel este reflectat de prognoza distribuției probabilităților;
 - (b) progresele la zi ale științei actuariale și practica general acceptată pe piață;
 - (c) în ceea ce privește nivelul de exhaustivitate al prognozei distribuției probabilităților, măsurile pe care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare le adoptă pentru asigurarea conformității cu cerințele privind testarea utilizării modelului intern și cu fiecare dintre standardele menționate în articolele 120-126 din Directiva Solvabilitate II;
 - (d) pentru un anumit risc avut în vedere, modul în care tehnicile alese și prognoza distribuției probabilităților obținută de întreprinderea de asigurare sau de reasigurare, interacționează cu alte riscuri incluse în sfera de aplicare a modelului intern în ceea ce privește exhaustivitatea prognozei distribuției probabilităților și
 - (e) natura, amploarea și complexitatea riscului avut în vedere, așa cum este prevăzut în articolul 29 (3) din Directiva Solvabilitate II.

Orientarea 29 – Îmbunătățirea prognozei distribuției probabilităților

- 1.85. În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare are grijă să nu introducă în prognoza distribuției probabilităților elemente nefondate care nu reflectă cunoștințele inițiale despre profilul de risc [a se vedea orientarea 28].
- 1.86. Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care metodologia utilizată de întreprinderea de asigurare sau de reasigurare pentru îmbunătățirea prognozei distribuției probabilităților respectă standardele de calitate în statistică privind metodele, ipotezele și datele. Atunci când aceste tehnici implică utilizarea raționamentului calificat, se aplică orientările relevante privind stabilirea ipotezelor și raționamentul calificat.

Capitolul 7: Calibrarea - aproximări

Orientarea 30 – Cunoașterea aproximărilor

- 1.87. În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare demonstrează înțelegerea în profunzime a aproximărilor pe care le face în conformitate cu articolul 122 alineatul (3) din Directiva Solvabilitate II.
- 1.88. În mod special, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea, cel puțin:
- (a) ia în calcul eroarea introdusă, prin intermediul aproximărilor, în cerința de capital de solvabilitate;
 - (b) demonstrează că aproximările pe care le face nu determină o subestimare semnificativă a cerinței de capital de solvabilitate față de rezultatul calculului cu măsura de risc de referință, pentru a se asigura că deținătorilor de polițe le este oferit un nivel de protecție echivalent cu cel prevăzut la articolul 101 alineatul (3) din Directiva Solvabilitate II;
 - (c) verifică și justifică stabilitatea rezultatelor aproximărilor în timp și în condiții de pierderi extreme, conform profilului său de risc.
- 1.89. Autoritățile naționale competente ar trebui să explice în mod clar întreprinderii de asigurare sau de reasigurare că nu permit incertitudini semnificative în ceea ce privește aproximările pentru recalibrarea cerinței de capital de solvabilitate, dacă această incertitudine duce la o subestimare a cerinței de capital de solvabilitate.

Orientarea 31 – Măsura de risc de referință ca rezultat intermediar

- 1.90. În cazul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare poate deduce măsura de risc de referință ca rezultat intermediar al procesului de calcul al capitalului economic, autoritățile naționale competente, în timpul procesului de analizare prealabilă, ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului

în care întreprinderea poate demonstra că acest rezultat reflectă în mod corect profilul său de risc.

Orientarea 32 – Utilizarea altei variabile

1.91. În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare, dacă utilizează variația unei variabile diferite de fondurile proprii de bază, pentru calculul cerinței de capital de solvabilitate, demonstrează următoarele:

- (a) fie că diferența dintre fondurile proprii de bază și variabilă nu este semnificativă la $t=0$ și, în orice situație previzibilă, până la și incluzând $t=1$
- (b) fie că, în cazul în care diferența este semnificativă, nu poate exista nicio variație importantă a acesteia în perioada următoare, în special în condiții de pierderi extreme, conform profilului de risc.

1.92. Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare, dacă utilizează variația unei variabile diferite de fondurile proprii de bază, pentru a determina valoarea fondurilor proprii de bază, demonstrează că:

- (a) poate reconcilia diferența dintre fondurile proprii de bază și variabila de bază la $t=0$ și
- (b) înțelege diferența dintre fondurile proprii de bază și variabilă, în orice situație până la și incluzând $t=1$.

1.93. Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care bilanțul întocmit în scopul solvabilității de către întreprinderea de asigurare sau de reasigurare îi permite acesteia să determine valoarea fondurilor proprii eligibile pentru acoperirea cerinței de capital de solvabilitate, indiferent de metoda de calcul utilizată la calculul cerinței de capital de solvabilitate.

Orientarea 33 – Utilizarea formulelor analitice apropiate

1.94. În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare, în cazul în care utilizează formule analitice apropiate în vederea recalibrării cerinței sale de capital, de la măsura de risc intern la măsura de risc de referință, demonstrează că ipotezele care stau la baza formulelor sunt realiste și sunt valabile și în condiții de pierderi extreme, conform profilului de risc al întreprinderii de asigurare sau de reasigurare.

Orientarea 34 – Acțiuni ale managementului

- 1.95. În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare, în cazul în care alege, în modelul său intern, o perioadă de timp mai mare de un an, ia în considerare acțiunile managementului, în contextul calculului cerinței de capital de solvabilitate, și garantează că aceste acțiuni sunt modelate într-o manieră realistă și rezonabilă și au efecte asupra bilanțului întocmit în scopul solvabilității între $t=0$ și $t=1$.
- 1.96. Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare asigură că principiile generale privind evaluarea activelor și obligațiilor sunt menținute la $t=1$, când se au în vedere efectele acțiunilor managementului asupra bilanțului în scopuri de solvabilitate, în conformitate cu această orientare.

Orientarea 35– Aproximări multiple

- 1.97. În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare, în cazul în care trebuie să facă mai multe aproximări, evaluează dacă există interacțiuni între aceste aproximări și le ia în calcul cu acuratețe.

Capitolul 8: Atribuirea profiturilor și pierderilor

Orientarea 36 – Definirea profitului și a pierderii

- 1.98. În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare consideră profitul și pierderea ca fiind modificări în perioada relevantă în ceea ce privește:
- (a) fondurile proprii de bază;
 - (b) alte valori monetare utilizate în modelul intern pentru a determina modificări în fondurile proprii de bază, precum modificarea reală a resurselor de capital economic.
- 1.99. În acest scop, atribuirea profiturilor și a pierderilor ar trebui să excludă circulația capitalului în vederea obținerii de fonduri proprii suplimentare, rambursării sau răscumpărării acestora și distribuirii fondurilor proprii.
- 1.100. În cazul în care o întreprindere folosește în modelul său intern altă variabilă decât fondurile proprii de bază, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare folosește această variabilă cu privire la atribuirea profitului și a pierderilor.
- 1.101. Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care, prin atribuirea profiturilor și a pierderilor, întreprinderea

identifică modul în care modificări ale riscurilor generatoare au legătură cu evoluția variabilei care stă la baza prognozei distribuției probabilităților.

Orientarea 37 – Aplicarea atribuirii profiturilor și pierderilor

1.102.În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare se asigură că atribuirea profiturilor și a pierderilor corespunde aplicării atribuirii preconizate a profiturilor și pierderilor în testul de utilizare și în procesul de validare.

Orientarea 38 – Aplicarea atribuirii profiturilor și a pierderilor și validarea

1.103.În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare se asigură că informațiile privind rezultatele din trecut ale modelului, referitoare la atribuirea profiturilor și a pierderilor, contribuie la ciclul de validare periodică al întreprinderii.

Capitolul 9: Validarea

Orientarea 39 – Politica de validare și raportul de validare

1.104.În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare se asigură că politica de validare pe care o instituie prevede cel puțin următoarele:

- (a) procesele, metodele și instrumentele utilizate pentru validarea modelului intern și scopurile acestora;
- (b) frecvența validării periodice pentru fiecare parte a modelului intern și situațiile care determină validarea suplimentară;
- (c) persoanele responsabile pentru fiecare sarcină de validare;
- (d) procedura care ar trebui urmată în cazul în care procesul de validare a modelului identifică probleme privind fiabilitatea modelului intern și procesul decizional de soluționare a acestor probleme.

1.105.Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare documentează, într-un raport de validare, rezultatele validării, precum și concluziile și consecințele ce decurg din analiza validării.

1.106.Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare include în acest raport informații referitoare la seturile de date de validare menționate în orientarea 50, precum și aprobarea celor care au participat la procesul de validare.

Orientarea 40 – Sfera de aplicare și scopul procesului de validare

- 1.107.În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare, atunci când specifică scopul și sfera de aplicare a validării, menționează în mod clar, pentru fiecare parte a modelului intern, scopul specific al validării.
- 1.108.Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare cuprinde atât aspectele calitative, cât și cele cantitative ale modelului intern în sfera de aplicare a validării.
- 1.109.Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare, atunci când determină sfera de aplicare a validării, pe lângă luarea în considerare a validării diferitelor părți ale modelului intern, are în vedere și validarea acestuia în ansamblul său, în special caracterul adecvat al prognozei distribuției probabilităților care a fost calculată, pentru a asigura că nivelul capitalului de reglementare nu este semnificativ eronat.

Orientarea 41 – Pragul de semnificație

- 1.110.În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare ia în considerare pragul de semnificație al părții modelului intern care face obiectul validării, nu doar izolat, ci și în combinație, atunci când, pentru a decide asupra intensității activităților de validare, ține seama de pragul de semnificație.
- 1.111.În cazul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare nu validează cu un grad ridicat de precizie anumite părți individuale ale modelului intern, din cauza lipsei unui prag de semnificație al acestora, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare, atunci când decide cum să fie validate corect, ia în considerare faptul că acele părți, luate în combinație, pot atinge totuși un prag de semnificație.
- 1.112.Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea ia în considerare testul de senzitivitate atunci când determină pragul de semnificație în contextul validării.

Orientarea 42 – Calitatea procesului de validare

- 1.113.În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare prevede toate restricțiile cunoscute ale procesului de validare actuale.
- 1.114.În cazul în care există restricții pentru validarea unor părți care sunt incluse în procesul de validare, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare cunoaște și documentează aceste restricții.
- 1.115.Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare se

asigură că evaluarea calității procesului de validare menționează explicit situațiile în care validarea este inefficientă.

Orientarea 43 – Guvernanța procesului de validare

- 1.116.În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere despre guvernanța instituită de întreprinderea de asigurare sau de reasigurare pentru comunicarea rezultatelor validării pe care o realizează.
- 1.117.Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere cu privire la modul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare își formează și comunică, la nivel intern, o opinie generală pe baza constatărilor procesului de validare.
- 1.118.Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare introduce criteriile predefinite pentru a stabili dacă rezultatele sau o parte a rezultatelor validării ar trebui să fie dezvoltate în cadrul acestei întreprinderi.
- 1.119.Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere despre faptul dacă întreprinderea de asigurare sau de reasigurare specifică în ce condiții rezultatele procedurii de validare ar trebui să fie dezvoltate și despre cum aceasta definește cu claritate și stabilește calea de dezvoltare, astfel încât să mențină independența procesului de validare.
- 1.120.Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care politica de validare a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare stabilește maniera de raportare a rezultatelor diferitelor instrumente de validare, nu doar pentru validarea periodică, ci și pentru validarea suplimentară cerută de circumstanțe specifice, precum și modul în care aceste rezultate sunt utilizate dacă testele demonstrează că modelul intern nu funcționează conform așteptărilor.

Orientarea 44– Rolurile în cadrul procesului de validare

- 1.121.În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare, în cazul în care alte părți decât funcția de management al riscurilor contribuie la sarcinile specifice ale procesului de validare, se asigură că funcția de management al riscurilor își îndeplinește responsabilitatea sa generală, în conformitate cu articolul 44 din Directiva Solvabilitate II, inclusiv responsabilitatea de a asigura finalizarea diferitelor sarcini în cadrul procesului de validare.
- 1.122.Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare explică în documentație rolul fiecărei părți în procesul de validare definit.
- 1.123.Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere despre modul în care politica de validare stabilită de întreprindere acoperă alocarea sarcinilor pentru întregul proces de validare.

Orientarea 45 – Independența procesului de validare

- 1.124.În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care funcția de management al riscurilor din întreprinderea de asigurare sau de reasigurare, pentru a putea verifica modelul intern în mod obiectiv, se asigură că procesul de validare se realizează independent față de cel de elaborare și de utilizare a acestuia și că sarcinile stabilite în politica de validare creează și mențin independența procesului de validare.
- 1.125.Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare, atunci când decide părțile care contribuie la sarcinile aferente procesului de validare, ține seama de natura, amploarea și complexitatea riscurilor cu care se confruntă, de funcțiile și competențele persoanelor care sunt implicate, de organizarea internă a întreprinderii și de sistemul său de guvernanță.

Orientarea 46 – Caracterul specific al modelelor interne ale grupului

- 1.126.În timpul procesului de analizare prealabilă a unui model intern al grupului, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere despre modul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare privește validarea modelului intern atât în contextul calculului cerinței de capital de solvabilitate consolidată la nivelul grupului, cât și al cerinței de capital de solvabilitate a întreprinderilor afiliate, calculată cu modelul intern al grupului, precum și despre modul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare prevede explicit aceasta în politica de validare pe care o stabilește pentru modelul intern al grupului.
- 1.127.Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea participativă și întreprinderile afiliate, pentru care cerința de capital de solvabilitate este calculată cu modelul intern, stabilesc o politică de validare unică ce acoperă procesul de validare atât la nivelul grupului cât și la nivel individual.

Orientarea 47 – Diversitatea instrumentelor

- 1.128.În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare se asigură că instrumentele de validare calitative sau cantitative pe care le utilizează sunt adecvate și fiabile pentru validarea modelului intern pentru utilizarea lui atât la nivel intern, cât și pentru calculul cerinței de capital de solvabilitate.
- 1.129.Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare înțelege instrumentele de validare pe care le utilizează și recunoaște faptul că diferitele instrumente au caracteristici și limitări diferite.
- 1.130.Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere despre modul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare analizează care sunt cele mai adecvate instrumente de validare sau combinații ale acestora pentru a respecta scopul și sfera de aplicare a validării, așa cum se prevede în politica de validare instituită de întreprindere.

1.131. Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare instituie un proces de alegere a celui mai adecvat set de instrumente de validare, în vederea asigurării unui sistem solid corect de validare. Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere cu privire la modul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare documentează acest proces și dacă, la selectarea instrumentelor de validare, ia în considerare cel puțin următoarele caracteristici:

- (a) nivelul de complexitate: instrumente de validare diferite, de la tehnici simplificate până la metode sofisticate;
- (b) natura: instrumentele de validare calitative, cantitative sau o combinație a ambelor caracteristici;
- (c) cunoștințele necesare: nivelul de cunoștințe necesar al persoanelor care realizează validarea;
- (d) independența: nivelul de independență necesar al persoanei care realizează validarea;
- (e) informațiile necesare: eventualele restricții în ceea ce privește cantitatea sau tipul de informații disponibile pentru validarea externă comparativ cu validarea internă;
- (f) ciclul de validare: instrumente de validare relevante pentru includerea fiecărei ipoteze importante, stabilite în diferite stadii ale modelului intern, de la elaborare până la punere în practică și utilizare.

Orientarea 48 – Teste de stres și analiza scenariilor

1.132. În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare utilizează testele de stres și analiza scenariilor ca parte a validării modelului intern.

1.133. În mod special, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare se asigură că testele de stres și analiza scenariilor pe care le utilizează acoperă riscurile relevante și sunt monitorizate în timp.

Orientarea 49 – Aplicarea instrumentelor

1.134. În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare poate explica ce părți ale modelului intern sunt validate de fiecare dintre instrumentele de validare utilizate și de ce aceste instrumente de validare sunt adecvate pentru scopul specific, descriind cel puțin următoarele:

- (a) pragul de semnificație al părții modelului supusă validării;

- (b) nivelul la care instrumentul este aplicat, de la riscuri individuale, blocuri de modelare, portofoliu, unitate operațională până la rezultatele agregate;
- (c) scopul sarcinii de validare;
- (d) rezultatele așteptate ale validării.

Orientarea 50 – Seturi de date privind validarea

1.135.În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare se asigură că datele selectate și raționamentul calificat utilizat în procesul de validare, îi permit efectiv să valideze modelul intern într-o mare varietate de situații trecute sau potențiale.

Capitolul 10: Documentarea

Orientarea 51 – Proceduri de control

1.136.În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare garantează că documentația referitoare la modelul intern este permanent actualizată și revizuită periodic.

1.137.În mod special, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare instituie cel puțin următoarele:

- (a) o procedură de control eficientă pentru documentarea modelului intern;
- (b) o procedură de control al versiunilor de documentare a modelului intern și
- (c) un sistem clar de referință pentru documentarea modelului intern, care să fie utilizat într-o arhivă a documentației.

Orientarea 52 - Documentarea metodologiilor

1.138.În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare elaborează documentație suficient de detaliată pentru a demonstra înțelegerea în profunzime a metodologiilor și tehnicilor utilizate în modelul intern, care să includă cel puțin următoarele:

- (a) ipotezele utilizate;
- (b) aplicabilitatea acestor ipoteze, dat fiind profilul de risc al întreprinderii;
- (c) deficiențele metodologiei sau ale tehnicilor.

1.139. De asemenea, ar trebui să se aplice și în cazul în care o metodologie sau alte tehnici utilizate de întreprinderea de asigurare sau de reasigurare în modelul intern sunt documentate de o terță parte.

1.140. Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare, atunci când documentează teoriile, ipotezele și bazele matematice și empirice care fundamentează metodologiile utilizate în modelul intern, în conformitate cu articolul 125 alineatul (3) din Directiva Solvabilitate II, include, dacă este disponibil, etapele semnificative ale elaborării metodologiei, precum și alte metodologii care au fost luate în considerare dar care nu au fost ulterior utilizate de întreprinderea de asigurare sau de reasigurare.

Orientarea 53 – Situațiile în care modelul intern nu funcționează eficient

1.141. În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare include în documentație un document unic al descrierilor deficiențelor semnificative ale modelului intern, referitor cel puțin la următoarele aspecte:

- (a) riscurile neincluse în modelul intern;
- (b) limitările modelării riscurilor, utilizate în modelul intern;
- (c) natura, gradul și sursa incertitudinii asociate rezultatelor modelului intern, inclusiv sensibilitatea rezultatelor pentru ipotezele esențiale care stau la baza modelului intern;
- (d) deficiențele datelor utilizate în modelul intern și lipsa datelor pentru calculul modelului intern;
- (e) riscurile care decurg din utilizarea modelelor externe și a datelor externe în modelul intern;
- (f) limitările tehnologiei informației care este utilizată în modelul intern;
- (g) limitările guvernantei modelului intern
- (h) eforturile depuse pentru identificarea acestor deficiențe și soluțiile pentru îmbunătățirea modelului

Orientarea 54 – Caracterul adecvat pentru destinatari

1.142. În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare are în vedere documentarea modelului intern care constă din mai multe niveluri de documentare pentru modelul intern, în funcție de diferitele utilizări și de destinatarii avuți în vedere.

Orientarea 55 – Manualele de utilizare sau descrierea procedurilor

1.143.În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care, ca parte a documentării modelului intern, întreprinderea de asigurare sau de reasigurare elaborează manuale de utilizare sau descrie procesele de utilizare a modelului intern, suficient de detaliat pentru a permite unei terțe părți independente calificate să utilizeze modelul intern.

Orientarea 56 – Documentarea rezultatelor modelului

1.144.În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare documentează și păstrează, nu neapărat într-un document unic, rezultatele modelului care sunt relevante pentru îndeplinirea cerințelor de la articolul 120 din Directiva Solvabilitate II.

Orientarea 57 - Software și platforme de modelare

1.145.Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea include în documentația sa informații despre software, platformele de modelare și sistemele hardware utilizate în modelul intern.

1.146.Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea, atunci când utilizează software, platforme de modelare și sisteme de hardware, include în documentația sa suficiente informații pentru a se putea evalua și justifica utilizarea acestora și a permite autorităților naționale competente să evalueze caracterul lor adecvat.

Capitolul 11: Modele și date externe

Orientarea 58 – Date externe

1.147.În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare, dată fiind natura datelor externe, demonstrează un nivel adecvat de înțelegere a caracterului specific al datelor externe utilizate în modelul intern, inclusiv transformările semnificative, redimensionarea lor, caracterul temporar și alte tratamente aplicate acestora.

1.148.În mod special, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare, cel puțin:

- (a) înțelege caracteristicile și limitările sau alte trăsături neobișnuite ale datelor externe;
- (b) dezvoltă procese pentru identificarea datelor externe care lipsesc, precum și a altor limitări;

- (c) înțelege aproximările și procesările efectuate pentru datele care lipsesc sau care nu sunt fiabile;
- (d) dezvoltă procese pentru realizarea la timp a verificării coerenței, inclusiv pentru compararea cu alte surse relevante, în măsura în care datele sunt disponibile în mod rezonabil

Orientarea 59 – Înțelegerea modelului extern

- 1.149.În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare demonstrează că toate părțile implicate în utilizarea modelului extern posedă o înțelegere suficient de profundă a părților relevante ale modelului extern, inclusiv a ipotezelor, aspectelor tehnice și operaționale.
- 1.150. Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare acordă o atenție deosebită aspectelor modelului extern, care sunt mai relevante pentru profilul său de risc.

Orientarea 60 – Evaluarea alegerii modelului extern și a datelor externe

- 1.151.În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare evaluează periodic motivele care justifică selectarea unui anumit model extern sau set de date externe.
- 1.152. Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra dependenței, excesive sau nu, de un singur furnizor a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare și asupra modului în care întreprinderea instituie planuri de diminuare a impactului deficiențelor din activitatea furnizorului.
- 1.153. Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare acordă atenție modului de actualizare a modelului extern sau a datelor, ceea ce îi permite să evalueze mai bine riscurile la care este expusă.

Orientarea 61 – Integrarea în cadrul modelului intern

- 1.154.În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare demonstrează că metoda de integrare a modelului extern în cadrul modelului intern este adecvată, inclusiv tehnicile, datele, parametrii, ipotezele stabilite de întreprindere, precum și rezultatul sau rezultatele modelului extern.

Orientarea 62 – Validarea

- 1.155.În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare realizează validarea proprie a ipotezelor semnificative ale modelului extern, care sunt relevante pentru profilul

său de risc, și a procesului de integrare a modelului extern și a datelor externe în cadrul proceselor sale proprii și al modelului intern.

1.156. Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare evaluează caracterul adecvat al selectării sau neselectării caracteristicilor sau opțiunilor disponibile pentru modelul extern.

1.157. Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care, ca parte a propriei sale validări, întreprinderea de asigurare sau de reasigurare ia în considerare informațiile adecvate, în special analiza efectuată de furnizor sau de alți terți, informându-se totodată și cu privire la modul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare asigură cel puțin că:

- (a) nu este compromisă independența procesului de validare, de la elaborarea până la utilizarea modelului intern;
- (b) respectă procesul de validare stabilit și prevăzut în mod clar în politica sa de validare;
- (c) sunt luate în considerare tendințele subiective, implicite sau explicite, din analiza efectuată de furnizor sau de alți terți.

Orientarea 63 – Documentarea

1.158. În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare demonstrează că documentarea modelelor și datelor externe respectă standardele de documentare.

1.159. Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare elaborează documentații referitoare cel puțin la următoarele:

- (a) aspectele modelului extern și ale datelor externe, care sunt relevante pentru profilul său de risc;
- (b) integrarea modelului extern sau a datelor externe în procesele sale și în modelul intern propriu;
- (c) integrarea datelor, în special a datelor de intrare, în cazul modelului extern, sau a rezultatelor modelului extern în procesele sale și în modelul intern propriu și
- (d) datele externe utilizate în modelul intern, în ceea ce privește sursa și utilizarea lor.

1.160. În cazul în care, ca parte a documentării proprii, întreprinderea de asigurare sau de reasigurare se bazează pe documentația elaborată de furnizori și prestatorii de servicii, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare se asigură că nu este compromisă capacitatea sa de a respecta standardele de documentare.

Orientarea 64 – Relația autorităților naționale competente cu furnizorii de modele externe

- 1.161.În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare își menține responsabilitatea pentru respectarea obligațiilor sale legate de modelul intern propriu și de utilizarea modelului extern sau al datelor externe în modelul intern, precum și a celorlalte cerințe.
- 1.162.Autoritățile naționale competente ar trebui să explice în mod clar întreprinderii de asigurare sau de reasigurare că orice contact între autoritățile naționale competente și furnizorii unui model extern, în vederea obținerii de informații pentru evaluarea de către ele a acestui model, nu exonerează întreprinderea de asigurare sau de reasigurare de obligația de a demonstra că modelul extern îndeplinește cerințele modelului intern.
- 1.163.Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere integral asupra utilizării modelului extern pentru fiecare proces individual de analizare prealabilă.
- 1.164.Autoritățile naționale competente ar trebui să explice în mod clar întreprinderii de asigurare sau de reasigurare că resping cererea de utilizare a unui model extern dacă întreprinderea de asigurare sau de reasigurare nu prezintă informațiile specifice necesare pentru evaluarea cererii de către autoritățile naționale competente.

Orientarea 65 – Rolul prestatorilor de servicii atunci când societatea utilizează modele și date externe

- 1.165.În timpul procesului de analizare prealabilă, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare folosește un contract de externalizare atunci când alege să nu utilizeze în mod direct modelul extern.
- 1.166.În mod similar, autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere în cazul în care, printr-un contract de externalizare, întreprinderea de asigurare sau de reasigurare autorizează un prestator de servicii să execute unele sarcini legate de datele externe.
- 1.167.Autoritățile naționale competente ar trebui să explice în mod clar întreprinderii de asigurare sau de reasigurare că nu consideră aceste contracte de externalizare drept justificare pentru exonerarea acesteia de obligația de a demonstra că modelul îndeplinește toate cerințele.
- 1.168.Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare garantează că orice contract de externalizare privind utilizarea unui model intern sau executarea sarcinilor legate de datele externe, în aplicarea cerințelor prevăzute la articolul 49 din Directiva Solvabilitate II, definește obligațiile părților.
- 1.169.Autoritățile naționale competente ar trebui să își formeze un punct de vedere asupra modului în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare,

indiferent de partea care execută efectiv sarcinile asociate serviciului prestat, își menține întreaga responsabilitate.

Capitolul 12: Funcționarea colegiilor în cursul procesului de analizare prealabilă a modelelor interne ale grupurilor

Orientarea 66 – Formarea unui punct de vedere asupra sferei de aplicare a modelului intern în cursul procesului de analizare prealabilă a modelelor interne ale grupurilor

1.170.În timpul procesului de analizare prealabilă a unui model intern al grupului, atunci când își formează un punct de vedere asupra caracterului adecvat al sferei de aplicare a modelului intern, supraveghetorul grupului, celelalte autorități naționale competente implicate și alte autorități naționale competente identificate de colegiu ar trebui să ia în considerare cel puțin următoarele:

- (a) importanța întreprinderilor afiliate în ceea ce privește profilul de risc al grupului;
- (b) profilul de risc al întreprinderilor afiliate comparativ cu profilul de risc al grupului în ansamblul său;
- (c) dacă este cazul, un plan de tranziție al grupului pentru extinderea sferei de aplicare a modelului într-o etapă ulterioară și termenul prevăzut pentru realizarea acestei extinderi;
- (d) caracterul adecvat al formulei standard sau al altui model intern care face obiectul procesului de analizare prealabilă, utilizat(ă) pentru calculul cerinței de capital de solvabilitate a întreprinderilor de asigurare sau reasigurare afiliate incluse în sfera de aplicare a modelului intern;
- (e) caracterul adecvat al formulei standard sau al altui model intern care face obiectul procesului de analizare prealabilă, utilizat(ă) pentru calculul cerinței de capital de solvabilitate a întreprinderilor de asigurare sau reasigurare afiliate, dar care nu este inclusă în sfera de aplicare a modelului intern al grupului.

1.171.Atunci când își formează un punct de vedere asupra caracterului adecvat al excluderii unei întreprinderi afiliate din sfera de aplicare a modelului intern, supraveghetorul grupului și celelalte autorități naționale competente implicate evaluează dacă această excluderea întreprinderilor poate determina:

- (a) o alocare neadecvată a fondurilor proprii pe baza cerinței de capital de solvabilitate a întreprinderii individuale și nu pe contribuția acesteia la profilul de risc al grupului;
- (b) incoerențe care decurg din utilizarea modelului intern pentru calculul cerinței de capital de solvabilitate a grupului și utilizarea de către întreprinderile afiliate a formulei standard sau a unui model intern diferit

care face obiectul procesului de analizare prealabilă, pentru calculul cerinței sale de capital de solvabilitate;

- (c) fragilitatea sistemului de management al riscurilor al grupului și ale întreprinderilor afiliate, care decurge din sfera de aplicare limitată a modelului intern;
- (d) o cerință inadecvată de capital de solvabilitate a grupului comparativ cu profilul său de risc.

Orientarea 67 – Atribuțiile supraveghetorului grupului și ale celorlalte autorități naționale competente implicate care participă la procesul de analizare prealabilă a modelelor interne ale grupurilor

1.172.În timpul procesului de analizare prealabilă a unui model intern al unui grup, supraveghetorul grupului și celelalte autorități naționale competente implicate ajung la un acord asupra celei mai eficiente și eficace repartizări a sarcinilor între diferitele autorități naționale competente implicate.

1.173.Supraveghetorul grupului, consultându-se cu celelalte autorități naționale competente implicate, ar trebui să consemneze în scris alocarea sarcinilor astfel cum a fost agreată și să stabilească un plan de lucru și reguli de comunicare de urmat în cadrul colegiului.

1.174.În situația unui model intern al grupului, conform articolului 231, supraveghetorul grupului și celelalte autorități competente interesate ar trebui să aibă în vedere introducerea în planul de lucru a unor dispoziții care să stabilească alocarea sarcinilor și a regulilor de comunicare.

1.175.Dacă este cazul, supraveghetorul grupului, consultându-se cu celelalte autorități naționale competente implicate, ar trebui să actualizeze planul de lucru.

1.176.Supraveghetorul grupului asigură că planul de lucru acoperă calendarul, etapele principale și elementele ce urmează a fi furnizate în timpul procesului de analizare prealabilă.

1.177.Supraveghetorul grupului asigură că planul de lucru, cel puțin:

- (a) stabilește când și cum să consulte și să implice celelalte autorități naționale competente implicate în procesul de analizare prealabilă;
- (b) stabilește când și cum să permită celorlalte autorități naționale competente din cadrul colegiului supraveghetorilor să participe la procesul de analizare prealabilă, ținând seama de faptul că participarea acestora se limitează la identificarea și prevenirea situațiilor în care excluderea unor societăți afiliate din sfera de aplicare a modelului intern poate duce la o subestimare semnificativă a riscurilor grupului sau în care modelul intern poate intra în conflict cu un alt model intern care face obiectul procesului de analizare prealabilă,utilizat pentru calculul cerinței de capital de solvabilitate al întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare din cadrul grupului;
- (c) identifică prioritățile evaluării, ținând seama de sfera de aplicare a modelului intern, de caracterul specific al întreprinderilor afiliate, de

profilul de risc al grupului și al întreprinderilor afiliate și de informațiile disponibile și relevante referitoare la modelul intern.

1.178. Ori de câte ori o autoritate națională competentă implicată identifică un motiv serios de îngrijorare în legătură cu procesul de analizare prealabilă, informează supraveghetorul grupului și celelalte autorități implicate, îndată ce acest lucru este posibil.

Orientarea 68 –Controale la sediu efectuate în comun, efectuate în cursul procesului de analizare prealabilă a modelului intern al grupului

1.179. În timpul procesului de analizare prealabilă a modelului intern al unui grup, supraveghetorul grupului și celelalte autorități naționale competente implicate ar trebui să propună și să discute când și cum să organizeze controale la sediu efectuate în comun, în scopul verificării informațiilor privind procesul de analizare prealabilă, pentru a asigura eficacitatea acestuia.

1.180. Autoritățile naționale competente care propun un control la sediu efectuat în comun ar trebui să informeze supraveghetorul grupului, indicând scopul și temele de control vizate, ținând seama de obiectivele controalelor la sediu efectuate în comun legate de procesul de analizare prealabilă, așa cum sunt definite de autoritățile naționale competente implicate.

1.181. Supraveghetorul grupului ar trebui să informeze apoi celelalte autorități naționale competente implicate în procesul de analizare prealabilă, EIOPA, și, dacă este necesar, alte autorități naționale competente din cadrul colegiului, autoritățile naționale competente responsabile cu supravegherea sucursalelor importante, așa cum se menționează la articolul 248 alineatul (3) din Directiva Solvabilitate II, precum și autoritățile naționale competente responsabile pentru supravegherea altor sucursale.

1.182. După identificarea autorităților naționale competente care participă la controlul la sediu efectuat în comun, acestea ar trebui să discute și să ajungă la un acord cu privire la temele de control și scopul final, structura și alocarea sarcinilor controlului.

1.183. Autoritatea națională competentă care organizează controlul la sediu efectuat în comun, dacă este alta decât supraveghetorul grupului, ar trebui să furnizeze documentația relevantă supraveghetorului grupului.

1.184. Supraveghetorul grupului ar trebui să pună documentația relevantă la dispoziția autorităților naționale competente implicate în procesul de analizare prealabilă, a celorlalte autorități naționale competente participante la controlul la sediu efectuat în comun, precum și la dispoziția EIOPA. Supraveghetorul grupului ar trebui să comunice celorlalți membri ai colegiului și celorlalți participanți, la cererea lor expresă, o listă cu documentele relevante primite.

1.185. Pe baza unui raport în care se menționează principalele constatări ale controlului la sediu efectuat în comun, autoritatea națională competentă care îl organizează ar trebui să discute cu autoritățile naționale competente implicate despre rezultatele controlului și acțiunile care se impun a fi adoptate.

1.186. Supraveghetorul grupului ar trebui să îi informeze pe ceilalți membri ai colegiului cu privire la rezultatele și măsurile respective, ca parte a comunicării agreeate în cadrul colegiului.

Orientarea 69 – Activități la distanță legate de modelele interne, în cursul procesului de analizare prealabilă a modelelor interne ale grupurilor

- 1.187.În timpul procesului de analizare prealabilă a unui model intern al unui grup, autoritățile naționale competente implicate ar trebui să își transmită reciproc principalele constatări ale activităților lor la distanță și să discute cu supraveghetorul grupului și cu celelalte autorități naționale competente implicate despre acestea.
- 1.188.Autoritățile naționale competente implicate ar trebui să informeze supraveghetorul grupului și celelalte autorități naționale competente implicate cu privire la abordarea adoptată în evaluarea elementelor modelului intern.
- 1.189.În cazul în care, ca rezultat al acestui schimb de informații, autoritățile naționale competente implicate identifică diferențe substanțiale între abordările adoptate, acestea ar trebui să discute și să ajungă la un acord asupra unui proces de elaborare a unor abordări coerente, în cazul în care consideră că această convergență este necesară.
- 1.190.Atunci când consideră necesar, autoritățile naționale competente implicate ar trebui să ia în calcul posibilitatea de a face schimb cu celelalte autorități naționale competente implicate de instrumente și tehnici pe care le utilizează pentru evaluarea elementelor modelului intern.

Orientarea 70 - Implicarea autorităților naționale competente ale statelor terțe în cursul procesului de analizare prealabilă a modelelor interne ale grupurilor

- 1.191.În timpul procesului de analizare prealabilă a unui model intern al unui grup, supraveghetorul grupului și celelalte autorități naționale competente implicate ar trebui să își formeze un punct de vedere referitor la necesitatea de a consulta autoritățile naționale competente ale statelor terțe și la care anume dintre ele ar trebui consultate.
- 1.192.Înainte de a consulta autoritatea națională competentă din statul terț, supraveghetorul grupului, cu sprijinul autorităților naționale competente implicate, ar trebui să ia măsurile adecvate pentru a se asigura că dispozițiile legislative privind confidențialitatea informațiilor, aplicabile în jurisdicția respectivă, sunt echivalente cu cerințele privind secretul profesional care decurg din Directiva Solvabilitate II, alte directive ale UE și legislația națională aplicabilă autorităților naționale competente implicate.

Norme privind conformitatea și raportarea

- 1.193.Prezentul document conține orientări emise în temeiul articolului 16 din Regulamentul EIOPA. În conformitate cu articolul 16 alineatul (3) din Regulamentul EIOPA, autoritățile competente trebuie să depună toate eforturile pentru a respecta ghidul și recomandările.
- 1.194.Autoritățile competente care respectă sau intenționează să respecte prezentul ghid ar trebui să îl includă în mod corespunzător în cadrul lor de reglementare sau de supraveghere.

1.195. Autoritățile competente transmit către EIOPA confirmarea respectării sau a intenției de respectare a prezentului ghid, menționând motivele neconformității, în termen de două luni de la publicare.

1.196. În absența unui răspuns în termenul indicat, se va considera că autoritățile competente nu respectă cerințele de raportare.

Dispoziție finală cu privire la revizuire

1.197. Prezentul ghid trebuie să fie revizuit de către EIOPA.